

Cum putem rămâne mereu în Hristos în viața zilnică?

Cum putem rămâne mereu în Hristos în viața zilnică?

Imaginea pe care o folosește Hristos indică spre răspunsul la această întrebare hotărâtoare: „După cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15.4). Cum aduce mlădița roadă? Nu îngrijindu-se mereu de soare și de aer; nu luptându-se deznădăjduită pentru seva care conferă florilor frumusețe și frunzelor culoarea verde crud: ea rămâne pur și simplu într-o legătură liniștită și netulburată cu vița; florile și roadele apar de la sine, ca rezultat al creșterii normale.

Pe ce cale poate aduce creștinul rod? Trebuie să se ostenească și să lupte pentru a primi ceea ce îi este dăruit gratuit și din belșug? Trebuie să mediteze la veghere și rugăciune, la activitatea creștină, la ispite și pericole? Nu! Gândurile și simțămintele lui trebuie să fie îndreptate în întregime spre Hristos; întreaga lui viață trebuie să i-o predea Domnului; trebuie să privească mereu la El, pentru a primi harul necesar. Creștinii care și-au propus aceasta, merg pe cale liniștită ca un copil adormit în brațele mamei lui și purtat de ea. Hristos le amintește de locul corect, de obligațiile lor, le aduce la cunoștință orice greșeală, îi sfătuiește în orice greutate. Atât în problemele spirituale, cât și în cele obișnuite, de zi cu zi, ei nu se îngrijorează pentru ziua de mâine, pentru că știu că și mâine pot veni la El la fel ca astăzi; timpul nu pune nici o barieră dragostei Sale. Ei își pun nădejdea și încrederea în ceea ce face El pentru ei și nu se încred în zelul și capacitățile lor în a face ceva pentru El. „Talismanul” lor în orice necaz și încercare este faptul că se încred pe deplin în El, așa cum copiii găsesc refugiu în orice greutate în poala mamei lor.

Poate unii vor spune: „Desigur, totul este frumos, dar cum se ajunge aici?” Răspunsul este: să facă ceea ce face un păcătos care începe ca și creștin o viață nouă venind la Mântuitorul și predându-i-se deplin cu duhul, sufletul și trupul, fiind hotărât să-l lase Salvatorului său conducerea pentru viitor. Această predare generală a ființei trebuie practică în toate situațiile vieții.

Să ne închipuim o zi pe care o petrecem conform acestui îndreptar! Ne trezim dimineața și ne încredințăm pentru acea zi purtării de grijă a lui Hristos. Prima ispită care va veni, va fi probabil aceea că risipim timpul. Să spunem imediat: „Doamne, ajută-mă în această problemă!” La următoarea ispită vom fi probabil în pericol să ne enervăm foarte tare. Să ne îndreptăm cu aceasta din nou spre Domnul Isus! Apoi, probabil vom fi ispitiți să facem observații critice despre un oarecare vecin. Să mergem cu aceasta la Isus! Peste un timp vom uita de noi și vom exprima niște cuvinte necugetate. Să ne îndreptăm imediat spre Hristos, să-i mărturisim greșeala și să-i cerem ajutor! Dacă apar greutăți și ispite neobișnuite în viața noastră, suntem în pericolul de a uita cărui duh îi aparținem; atunci să încercăm să fim câteva clipe singuri și să-i cerem Domnului sprijinul!

Este o obișnuință excelentă de a ne retrage și după-masa la un timp stabilit pentru rugăciune. Creștinii care vor să trăiască sub călăuzirea lui Hristos, nu trebuie să aibă doar clipe stabilite pentru rugăciune; ei trebuie să i se adreseze Lui continuu, așa cum am subliniat mai sus. Un copil mic se bucură nu numai dimineața și seara de dragostea plină de gingășie a mamei lui, ci și în greutăți sau în pericole aleargă instinctiv în brațele ei și caută acolo ocrotire, fără să se gândească dacă pericolul este mare sau mic.

Acesta este un gând foarte important pentru cel care dorește să trăiască această viață în părtășie cu Domnul Isus: să nu facem nici o deosebire între păcate, probleme și ispite mari și mici!

Nimic din ceea ce se referă la dezvoltarea noastră spirituală nu este lipsit de importanță în ochii lui Hristos. Creștinii sunt într-adevăr împiedicați în creșterea lor mai degrabă de lucruri mici decât de lucruri mari, pentru că în problemele mari caută puterea lui Hristos, dar în cele mici se bazează pe propria lor putere. Dacă micile evenimente zilnice ne întăresc mult temperamentul și arătăm un duh necreștin, atunci acestea sunt lucruri serioase pentru noi și trebuie să le privim întocmai. Putem rămâne în Hristos numai atunci când acordăm acestor lucruri aceeași importanță ca lucrurilor pe care le considerăm foarte grave și în cazul cărora simțim că depindem de El.

Dacă suntem conștienți de anumite slăbiciuni și de oarecare păcate devenite obișnuință, dacă suntem de exemplu ușor irascibili, atunci să cercetăm locurile care ne arată răbdarea neobosită a Domnului Isus! Dacă suntem mândri, să citim versetele care vorbesc despre smerirea Sa! Dacă suntem lumești, să privim la gândirea Sa duhovnicească, El având pe inimă numai proslăvirea Tatălui Său! Dacă suntem neglijenți și superficiali în obligațiile noastre, atunci să privim versetele care vorbesc despre dăruirea și activitatea Sa! Să studiem aceste versete, să le punem la inimă, să ni le întipărim în minte și să-L rugăm să lucreze în noi gândirea Sa!

Și cântările duhovnicești, care preamăresc Persoana Mântuitorului sau ajutorul Său dumnezeiesc, pot să acționeze în ceasurile ispitei, prin cuvintele lor frumoase, ca un mesaj blând de la Domnul.

Acestea sunt numai câteva indicații generale. Singurul Învățător pentru o adevărată viață de credință este Hristos. Să mergem la El și să ne lăsăm călăuziți de El! El este gata să ne facă blânzi, răbdători, iubitori cum este El. Dacă dorința aceasta este foarte puternică, dacă suntem gata să renunțăm la tot pentru ea, atunci Domnul ne va arăta ce înseamnă „a rămâne în El” și ce înseamnă că El vine la noi și își face locuință acolo (Ioan 14.23). Atunci, calea noastră ca și creștini va fi plină de dragoste și de bucurie; ea se va asemăna mai degrabă zborului liber al unei păsări decât luptei deznădăjduite a unui prizonier; vom alerga cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea și vom ști din proprie experiență că bucuria în Domnul este tăria noastră.

Din revista „Hilfe und Nahrung”

* * * * *

„A rămâne în Isus înseamnă pe de o parte să judecăm și să recunoaștem orice păcat, să nu avem nici un interes în care nu poate fi inclus Hristos și să nu posedăm un lucru, pe care El nu l-ar putea împărți cu noi.

Pe de altă parte, cel care rămâne în El aruncă orice povară asupra Lui, caută înțelepciune și tărie la El.

A rămâne în El înseamnă că nu permitem nimănui și nici unui lucru să se interpună între Domnul Isus și noi.”

J.N.D.

„A rămâne în El înseamnă a recunoaște și a experimenta că El este refugiul sufletului nostru în orice bucurie și în orice durere, în orice pericol, în orice greutate.”

W.K

clickbible.org